

«Минуле існує для зцілення душі», –
переконає кохану один з героїв книги Ніни Бредихіної

Чимало із виданих нею за довге життя книг є підтвердженням цього авторського афоризму з книги «Є велети, є просто люди», заявленої авторкою як «продовження книги «За покликом душі». Взагалі, у пандемічно-карантинному 2021 році Ніна Бредихіна видала у кропивницькому ІМЕКСі та новоствореному видавничому об'єднанні «Байгород» ще дві збірки – «Яри рідного краю» (продовження книги «Монахова криниця») та «Весна... Молодість... Любов» (продовження книги «Серце, зіткане з любові»). От такий собі трисерійний подвиг 83-річної авторки, невгамовної ділової та творчої жінки, яка ще жодного дня не була пенсіонеркою, працюючи у Будинку культури «Авіатор» при Льотній академії у місті Кропивницький!

Три книги, подаровані в музей, округлили її творчий доробок у красиву цифру, яку ніхто з місцевих літераторів поки що не «наздогнав» – сорок книжок видала Ніна Миколаївна у трьох видавництвах обласного центру, здебільшого у видавця Віктора Лисенка. Переважну більшість з них редагував письменник Олександр Кердіваренко, якого не стало цього року, але на одній з нових збірок «Весна... Молодість... Любов» ще залишилось його прізвище в ролі співредактора разом з Тетяною Саєнко – редакторкою двох інших книг Н. Бредихіної.

Найбільше в трьох книгах мені сподобалась повість «Нашому роду – нема переводу» та краєзнавча збірка «Яри рідного краю». Я давно коментую подібні книги таким чином: якби кожен з нас, народжених у селі, створив про свою малу батьківщину та її людей хоч невеличку книжечку, можливо, не так швидко щезали би з карти України та з реального життя наші села – обереги національного менталітету.

Ось Н. Бредихіна й створила таку автобіографічно-краєзнавчо-топонімічно-етнографічну збілочку «Яри рідного краю» обсягом 48 сторінок. Це – душевний гімн просторам її батьківщини – Канівщині та рідному селу Мельники, оточеному чотирнадцятьма ярами і окремими горами, часто названими іменами земляків, які заслужили увічнення в пам'яті народу.

Совин, Саранівський, Капшуків, Донців, Мусіїв яри, гора Гафії, гора Касяна... Серед ярів, гір і вітряків, пам'ятних доріг і стежок – життя цілих поколінь українців, наділених особливою вдачею, характером, талантами, бо творили вони й пісню, й танець, і слово. Все це дісталось у спадок Ніні Бредихіній, а вона передає нам, читачам.

Гадаю, повість у віршах «Яри рідного краю», на яку гарно відгукнулась наша землячка, нині киянка – професор, доктор педагогічних наук, членкиня Асоціації українських письменників Тетяна Саєнко, варто опублікувати на Черкащині у журналі «Склянка часу», де Н. Бредихіна вже не раз друкувалася, а також перемагала у міжнародних літконкурсах. Там же, в Каневі, з цьогогоріч опублікованої мною статті у літературно-музичному альманасі «Октава», про її багатогранну, не лише мистецьку, а й благодійницьку діяльність, дізналися читачі-колеги.

А ось ще одна пропозиція: презентувати книжечку про яри в канівській школі, та не просто в класі, а провівши з учнями екскурсію за новим туристичним маршрутом «Яри і гори рідної Канівщини» (за текстами Н. Бредихіної). Оце б рівень патріотизму стрімко зріс між юних українців-канівчан! (А, може б, і їх залучити до подібних розшуків і описів у літературних конкурсах, які «Склянка» регулярно проводить?)

Хорошому немає меж. Поліграфічно треба було б більш досконало попрацювати технічному редакторові Віктору Холявку, особливо зі шрифтами, які не завжди зручні для читання. Малюнки підібрані непогано, а що, як у перевиданні самі юні читачі намалювали б ці яри і гори?

Ніна Бредихіна все життя тихо й скромно пише, видає книги і роздаровує їх у школах. Лише в одній біографічній довідці є чималий «послужний» список її досягнень і благодіянь, які нарешті хоч трохи оцінені: вона стала членом Асоціації українських письменників і майже водночас лауреаткою літературної премії імені Івана Нечуя-Левицького – за яскраве художнє втілення українського національного характеру. Правда, ці новини ще не ввійшли у довідки до трьох останніх книг. Але ввійдуть, вона, як завжди, працює над новими – невтомно і натхненно.

Антоніна Корінь, науковиця
літературно-меморіального
музею І. К. Карпенка-Карого
міста Кропивницького

Опубліковано:
газета «Народне слово»,
№ 3, 20.01.2022